

 HARLEQUIN[®]
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Detektiv a dědička

MARGUERITE KAYEOVÁ

DETEKTIV A DĚDIČKA

PŘEKLAD

JANA HORÁČKOVÁ-BUDKOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinkami mých únorových povídek jsou opravdu nevšední dámy. Tak třeba lady Lucy v romanci Dáma a statkář oplývá vtipem, kreativitou a bystrým úsudkem a milostné dopisy, které píše pro přátele svého bratra, jsou doslova proslulé...

Hrdinka druhé povídky s názvem Detektiv a dědička, Marianna, statečně čelí těžko představitelným úkladům, a přesto na lidskou společnost nezanevře. Naopak, když ji potká to podivuhodné štěstí a ona zdědí velké bohatství, její největší snahou je pomáhat těm méně šťastným.

O tom, že všechno dění je rámováno romantikou a horoucími city a že láska nakonec vše přemůže, Vás jistě nemusím ubezpečovat.

Přeju Vám ničím nerušené chvíle nad knihou.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

DETEKTIV A DĚDIČKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Uncovering the Governess's Secret

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2024

Překlad:
Jana Horáčková-Budková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2024 by Marguerite Kaye
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2256-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2257-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2258-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Marianna

Edinburgh – čtvrtek 2. srpna 1877

Den začal jako každý jiný. Probudila jsem se s leknutím a první, co jsem vnímala, byl zápach. Nedal se zaměnit s ničím jiným. Byla to štiplavá směs bělidla, vlhkých přikrývek, zatuchlého vzduchu mísící se s pachem moči, rozvařeného zelí, prostoupená strachem a hrůzou. Jako vždy se dostavil pálivý pocit na jazyku i v nose, kvůli němuž se mi zvedal žaludek a nutil mě dýchat rychle a mělce.

Po celém těle se mi rozléval studený pot a tenká bavlněná košile se mi lepila na zpocenou kůži. Prsty jsem měla zkroucené jako drápy, svírala jsem peřinu a tiskla ji vysoko ke krku. A jako každý den i teď jsem ležela úplně nehybně, oči pevně zavřené, uši napjaté, aby zachytily jakýkoli zvuk, který mě mohl ohrozit. Škrábání a šustění hlodavců za obložením? Sténání? Výkřiky bolesti? Křik plný strachu a paniky? Příkré rozkazy požadující ticho?

Ticho!

Bez hnutí jsem naslouchala, snažila se nevnímat bušení vlastního srdce, ale nic jsem neslyšela.

Přinutila jsem se zhluboka se nadechnout. Ještě jednou. A znovu. Celou tu dobu jsem se snažila zaslechnout alespoň nějaký útržek. Přesto všude kolem stále panovalo ticho.

Potom jsem si pomalu, jako vždy od chvíle, kdy jsem dorazila do Edinburghu, začala uvědomovat, kde jsem. Mlha hrůzy se postupně začala v mé mysli rozplývat a začalo mi docházet, kde ve skutečnosti jsem. Na mé posteli byla prostěradla i příkrývky, polštář pod hlavou byl měkký a neškrábal hrubou slámou uvnitř. Opatrně jsem otevřela slepené oči a spatřila matné šedé světlo pronikající oknem do pokoje. Závěsy byly roztažené a na okně nebyly žádné mříže. Tlukot mého srdce se uklidnil. Měla jsem sice sucho v ústech, ale ta odporná pachůf rychle zmizela.

Znovu jsem se zhluboka nadechla, uvolnila napětí v ramenou a posadila se na posteli. Na *mé* posteli. V mé vlastní ložnici. Už jsem poznávala známé obrysy komody, stojan se džbánem a umyvadlem.

Vzápětí jsem se zachvěla, ostatně jako vždy, když mě začal pot na kůži studit. Položila jsem nohy na podlahu a s námahou se postavila. Připadala jsem si mnohem starší než žena, které je třiatřicet let, a vrávoravým krokem jsem zamířila k oknu, abych ho otevřela. Do pokoje vnikl studený vzduch. Venku mírně přšelo a byl to přesně ten druh deště, jemuž tady ve Skotsku říkají *smir*. Jemné slovo pro jemný déšť.

„*Smir...*“ zamumlala jsem si pro sebe. Díky mému anglickém přízvuku to slovo však zrovna jemně neznělo.

Poslední stíny minulosti, které mě pronásledovaly každé ráno, začaly ustupovat, jakmile jsem se vyklonila z okna ven. Vzpomínky byly na nějakou dobu zapuzeny, dokud si ke mně opět nenajdou cestu ve

spánku. Vzápětí jsem si jako každé ráno připomněla, že mám před sebou další den svobody. Nikdy, nikdy už nebudu považovat za samozřejmost něco tak prostého, jako je možnost otevřít okno, cítit čerstvý vzduch na tváři a volně dýchat. I když... byl vzduch opravdu čerstvý? V Edinburghu ani náhodou. Vzduch tu byl plný kouře, zapáchal sírou, a já věděla, že pokud se budu ještě chvíli vyklánět z okna, zanechá mi déšť na kůži špinavé stopy. Ale bylo mi to jedno.

Stará budova ve Starém Městě, kterou jsem nazývala domovem, stála na východním konci Grassmarketu. V té slušnější části, nebo spíš, přesněji řečeno, v té nejméně pochybné. V našem bloku býval klid i v noci, sousedé se po setmění zamykali, a když jsem je potkala přes den, zdvořile přikývli na pozdrav a více se o mě nezajímali. Dům byl čistý, střecha v dobrém stavu, nájem pochopitelně o něco vyšší než v levnějších ubytovnách na druhém konci náměstí poblíž masného trhu a West Bow, nechvalně proslulého díky Burkeovi a Hareovi, známým zlodějům mrtvol. Celkově vzato, Grassmarket nebylo místo, kde by člověk očekával, že bude bydlet žena mého původu, a to byl, pochopitelně, jeden z důvodů, proč jsem si ho vybrala.

Byl to zásadní rozdíl oproti honosným měšťanským domům v Novém Městě, kde jsem si vydělávala na živobytí. Mí zaměstnavatelé by byli zděšení, kdyby zjistili, kde skutečně spím. Ale když se mě výjimečně někdo z nich, a v převážné většině se jednalo o ženy, zeptal, vyhýbala jsem se odpovědi. Nikdo z nich posléze nenaléhal, zřejmě jim jejich instinkt nebo zkušenost napovídaly, že podobné otázky málokdy vedou k odpovědím, které chtějí slyšet.

Uvědomila jsem si, že se mé myšlenky začínají

opět stáčet k minulosti a raději jsem se soustředila na výhled. Naproti přes Grassmarket se nad dlážděným náměstím tyčil hrad, šedý, pevný, hrozivý, usazený na obrovské skále sopečného původu. Ve stínu té zdánlivě nedobytné pevnosti se náměstí pod ním postupně probouzelo z nočního ticha do čilého ranního ruchu. Milovala jsem tento každodenní rituál, jenž byl plný zvuků, pohybu a ukazoval život ve všech jeho podobách.

Na druhé straně, naproti mému čtyřpatrovému činžáku, rachotily povozy s nákladem mířící dolů po strmém svahu Bow. Přivázely zásoby jak z nádrazí, tak i z kanálu a doků v Leithu. Zdejší majitelé hospod a obchodníci, kteří právě otevírali své provozovny, už nové zboží netrpělivě očekávali.

Dnešního rána byl ve vzduchu cítit i výrazný pach tabákových listů doručovaných do nedaleké továrny. Zároveň jsem však nemohla nevnímat i vůni pražené kávy, linoucí se z kaváren. Lahodná vůně kávy se bohužel často mísila se zápachem masného trhu známého jako Shambles.

Opačnému konci Grassmarketu jsem se vyhýbala i za denního světla. Přelidněné, hlodavci zamořené místnosti levných nocleháren ukrývaly i jiné druhy škůdců: zločince a ztroskotance všeho druhu. Kromě takových tam ovšem převážně bydleli chudí, lidé bez rodin a nově příchozí. Nazývali je sice tuláky, ale byli to jen zoufalí lidé bez prostředků. Pokud měli štěstí, rychle se odstěhovali jinam, když ne úplně pryč ze Starého Města, pak alespoň z Grassmarketu. Já jsem zde přesto stále zůstávala, mezi přistěhovalci a uprchlíky, protože i já byla jednou z nich. Jen jsem se snažila držet si odstup.

Najednou, s přesností, že by se podle ní daly řídit

hodinky, vyšla z Cowgate mladá žena. Přes hlavu měla přehozený šál a mířila k hostinci zvaném Black Bull. Uvědomila jsem si, jaké mám štěstí, že se mohu živit prací, kterou mám ráda. Vždy jsem milovala děti. Ženu na ulici jsem si sama pro sebe pojmenovala Flora. Bylo to kvůli kostkovanému plédu, který nosila, připomínala mi tím Floru MacDonalovou. Pozorovala jsem, jak ta na pohled slušně oblečená žena, vchází do hostince.

Představovala jsem si, že by si mohla objednat po ránu kávu a chleba. Bohužel, mnohem pravděpodobnější bylo, že si dopřeje sklenku silného alkoholu, aby mohla po noci strávené výdělkem v blízkosti hradu vůbec usnout. Tato část mého smyšleného příběhu byla, bohužel, pravdivá. Jednou jsem ji totiž zahlédla, když jsem se vracela pozdě večer z práce. Tehdy nebyla ospalá jako teď, ale rozjařená. Šála jí sklouzla z ramenou, odhalila hluboký výstřih a oči jí těkaly z místa na místo ve snaze najít zákazníka. Říkala jsem jí Flora, protože bych se ji nikdy neopovážila nazvat fuchtlí nebo courou. Lidé, a ženy obzvláště, musely dělat cokoliv, aby přežily. Flora si však vybrala nebezpečné povolání. Byla odvážná.

Její příchod do Black Bullu byl pro mě každé ráno znamením, že je čas připravit se na nadcházející den. Zachvěla jsem se, protože déšť zesílil, a zavřela okno. Omotala jsem si kolem těla župan ze seprané modré vlny a pevně utáhla pásek. Koupila jsem ho z druhé ruky, jako všechno své oblečení, a pečlivě zašila. Šití jsem kdysi nenáviděla, přestože mě tenkrát v tom odporném místě často zachránilo před těžší prací v prádelně nebo kuchyni. A s každým dalším stehem se u mě dostavoval pocit, že ten život nikdy neskončí.

Záplaty na mém současném oblečení už byly

naštěstí jiné. Tyto stehy dělaly mé oblečení mým. Stejně jako vůně octa, karbolového mýdla a levandulové vody nesoucí se dvěma místnostmi v tomto starém, vrzajícím domě vytvářely *můj* domov. Mé útočiště. Tady jsem byla v bezpečí. Každé ráno bylo právě toto ujištění součástí mého pravidelného rituálu.

„Tady jsem v bezpečí,“ zopakovala jsem si pro sebe pevným hlasem.

Jak ubíhal čas, rostla pravděpodobnost, že tomu tak opravdu je. Uplynuly přece už tři roky. Ale přesto jsem dnes stejně jako včera a každý den před tím věděla, že až den skončí a já se budu vracet v chladném večerním vzduchu z Nového Města zpět sem do staré čtvrti, moje přesvědčení vezme za své. V hloubi duše, v kostech i v srdci jsem nevěřila, že budu někdy doopravdy v bezpečí. Vždy budu podvědomě očekávat ten obávaný dotek ruky na rameni.

Zamkla jsem dveře, sešla po schodech do průchodu a rychlým pohledem provedla závěrečnou kontrolu okolí. I když po třech letech jsem si nebyla jistá, koho nebo co vlastně hledám. A pak jsem zamířila do svého současného působiště. Myslela jsem si, že mě čeká den jako každý jiný. To jsem ještě netušila, jak moc jsem se mýlila.

DRUHÁ KAPITOLA

Rory

Edinburgh – čtvrtek 2. srpna 1877

Stál jsem ve dveřích kavárny a v dlaních svíral plechový hrnek s horkou kávou. Vypadalo to na další typický srpnový den. Obloha byla zatažená v barvě šedého olova a dal se očekávat nespočet dešťových přeháněk, které se přeženou s různou intenzitou. Nic, na co by se mohl člověk těšit. Prostě nepříjemný den. Už jsem zapomněl, jaké vlastně je to takzvané skotské léto. Sedm let na jihu Anglie mě očividně dost rozmazlilo.

Musel jsem na svou obranu přiznat, že těch sedm let mě tam udrželo mimo nebezpečí a relativně vzato ze mě udělalo bohatého muže. Být nyní zpátky tady na severu bylo to poslední, co jsem potřeboval. Vsa-dil bych se, že po životě v Edinburghu toužil jen málokdo z lidí, co tady ve městě žili.

Nemůžeš ale říct, že by tě včas nevarovali, Sutherlande. Říkal jsem ti, ať do toho nestrkáš nos, jenže ty jsi neposlouchal.

Ten starý známý vnitřní hlas způsobil, že se mi zje-žily chlupy na krku. Ať jsem se snažil sebevíc, a věř-te mi, snažil jsem se celé dlouhé roky, pořád jsem si

nedokázal připustit, že jsem se mýlil. Něco na tomto případě smrdělo až do nebes. Nebylo to poprvé, co mě někdo varoval, abych se držel zpátky. Dokonce to nebylo ani poprvé, kdy jsem byl upozorněn na to, že šlapu po nesprávných kuřích okách. Jenže já jsem právě toto považoval za nezbytnou součást své práce, protože jinak bych nemohl být se svým výkonem spokojený. A obavy zkrátka nebyly na místě. Možná právě to zpečetilo můj osud. Mocný člověk, jehož mé pátrání v této záležitosti ohrožovalo, ať už to byl kdokoliv, jistě pochopil, že si mě nekoupí. A že nepřestanu, dokud nepřijdu na kloub tomu, co tady v celé té věci tolik páchlo.

Přestože jsem byl varován, časem se to celé vyhrotilo do stádia, jaké jsem ani ve snu nečekal. Obvinili mě z neposlušnosti, z toho, že ohrožuji kolegy, že poškozují dobré jméno edinburghské policie, a dokonce z toho, že беру úplatky. To bylo vážně něco nevídaného! Všechna obvinění byla pochopitelně pouze uměle vykonstruovaná. Byla plná náznaků a naprosto bez důkazů, bohužel mé jméno bylo kvůli nim vláčeno a pošpiněno ve všech novinách ve městě, v těch samých, které mě ovšem dříve tak často oslavovaly. Zaplatil jsem nesmírně vysokou cenu za úspěchy v předešlých letech a za nechtěnou slávu, která je provázela.

Není totiž nad příběh o prudkém pádu z výšin, ten prodává noviny jako nic jiného. Nebylo třeba vést žádné formální vyšetřování. Tisk mě uznal vinným za zločiny, které byly smyšlené a nikdy se nestaly, zatímco skutečný zločin, který jsem se snažil vyřešit, byl zameten pod koberec. Tehdy mi navíc můj nadřízený dal jasně najevo, že cesta zpátky už pro mě neexistuje.

„Získal sis velmi mocné nepřátele, to mi věř, Sutherlande. Tak mocné, že ti nemohu zaručit bezpečí. Chceš slyšet mou radu? Dej na mě, sbal si věci a co nejrychleji odjeď z Edinburghu. A pokud je ti život milý, už se sem nikdy nevracej.“

Zřejmě se domníval, že mi těmi slovy zachrání kůži a nejspíš měl i pravdu. Nemusel mě vůbec varovat před blížícím se nebezpečím. Byl to dobrý muž, který na rozdíl ode mě věděl, kde je jeho místo v edinburghské hierarchii. Vsadím se, že mému šéfovi ani v nejmenším nečinilo potěšení vrazit mi nůž do zad... a že mě ta rána bolela jak čert. To by na tom ale nebylo to nejhorší. Nejhorší byl výraz v obličejí mého otce, který následoval poté, co jsem mu vylíčil, co se mi přihodilo. Okamžitě se postavil na mou stranu, což jsem vnímal alespoň jako malé zadostiučinění, a teprve potom si celou situaci v klidu promyslel.

„Musíš najít způsob, jak očistit své jméno, Ruairaidhi,“ pronesl svým jemným přízvukem typickým pro Skoty z Vysočiny, kterého se ani za desítky let života v Glasgow nezbavil. „Nemůžeš přece připustit, aby ty ohavnosti, co o tobě nyní šíří, pošpinily tvé jméno.“

„To opravdu nemohu, tati,“ odvětil jsem, aniž bych byl konkrétnější.

„M'áither,“ opravil mě, ostatně jako vždy, když jsem ho oslovil tati. Bohužel, kromě několika nadávek a způsobu, jakým mám vyslovit své křestní jméno, toto byla veškerá gaelština, kterou jsem ovládal. Nikdo jiný mě nikdy neoslovoval stejně jako on. Ruairaidh. Rory. Byl v tom jen nepatrný rozdíl, příliš jemný na to, aby na něm teď, když už otec nežil, záleželo.

Držel jsem se svých zásad a nikdy jsem otci neslíbil, že udělám vše přesně tak, jak si přál, dokonce ani

na samém konci, když umíral. Byl jsem svým způsobem klidnější, že jsem mu alespoň nikdy nelhal. Udělal jsem, co bylo nezbytné k tomu zachránit si kůži, a dlouhé roky jsem se Edinburghu vyhýbal obloukem. Až doteď.

Ne že bych se sem vrátil proto, abych znovu rozvířil staré vody a zkoušel riskovat holý život. Ne, s tímhle jsem se musel smířit a vyrovnával jsem se s tím celých posledních sedm let. Do Edinburghu mě po těch letech zavedla práce, na kterou jsem byl najatý a měl v plánu ji odvést ke spokojenosti všech. To bylo celé. Měl jsem v plánu držet se co nejvíce při zemi, být nenápadný a co nejrychleji z města zase zmizet, navždy a se zdravou kůží. Edinburgh bylo obrovské město. A kdo jiný, než já, by měl nejlépe vědět, jak se v jeho stínech schovat.

Pochopitelně, že mi ta stará záležitost ležela v žaludku, to přiznávám, ale měl jsem snad v současnosti jinou možnost než nechat staré křivdy spát? Nehodlal jsem se vrtat v minulosti, natož vytahovat spící kostlivce ze skříně, přestože jsem si byl více než jistý, že tu pravděpodobně stále straší. Musel jsem se posunout dál. Už jsem si přece vytvořil nový život, a byl to život, který mě opravdu těšil. Byl jsem sám sobě svým pánem. A že mě nový život přivedl právě do Edinburghu, kde ten starý skončil v hanbě, byla bohužel jen nešťastná shoda okolností. Toto jsem si stále sám pro sebe opakoval a byla to pravda. I když ne celá.

Byl v tom i kus tajemství obestírající můj současný případ. To mě na něm zaujalo jako první. Řešení záhad u mě bylo na denním pořádku a byl jsem v tom vážně dobrý. Navíc tato záhada působila na první pohled dojmem, že by mě mohla pořádně zaměstnat.

Navíc se jednalo o případ, jehož výsledek by obrátil té ženě život vzhůru nohama, pokud se mi ji ovšem podaří najít. Změnil by jí život nevídaným způsobem. Některé věci, které se mi zatím podařilo vypátrat, na ni jistě dopadnou jako těžká rána a ona nepochybně utrpí šok. Něco z toho, co jsem se o ní během posledních několika týdnů dozvěděl, mnou otřásl až do morku kostí. Prožila peklo na zemi. Pokaždé, když si na to vzpomenu, začne se mi vařit krev v žilách.

Přesto, když se ukázalo, že ta žena pobývá nejspíš tady, v Edinburghu, jsem se dlouho rozmýšlel, zda ten případ vzít. Možná jsem se měl rozmýšlet ještě déle. Jenže já nejsem pověřivý jako můj otec. *M'áither!* Já jsem spíše praktický, což jsem zdědil po matce. Ona byla pravá Weegie – Glasgowanka tělem i duší. A otec se nikdy nedokázal smířit s tím, že ji ztratil.

Tak ale zpátky k věci, jsem tady v Edinburghu, dopíjím kávu a právě se objevila žena, která byla objektem mého sledování. Přesně v osm hodin vyšla z domu. Vždycky byla nesmírně opatrná a ostražitá. Zůstala stát ve dveřích a rozhlížela se na všechny strany jako plachá laň vykukující z lesa. Nasávala okolní vzduch, jako by čichala nebezpečí. A přesně v tu chvíli, když jsem ji znovu spatřil, se mi opět stáhl žaludek. Instinkt mi napovídal, že ji musím chránit, bohužel jiné části mého těla vysílaly úplně odlišné signály. Takové, co by se v tomto případě vůbec neměly probouzet k životu. Já jsem lovec, ona kořist, nabádal jsem sám sebe, jenže samotnému mi to slovo nesesedělo. Nebo spíš oběť? To bylo výstižnější. Ale stejně se mi to nezamlouvalo. Cíl pátrání? Ano, to se mi líbilo nejvíc.

Vyšla do ulice a pokračovala dál, prošla jen pár

kroků ode mě. Nemusel jsem se držet příliš blízko, věděl jsem, kam má namířeno: do kopce po Victoria Street ke katedrále St Giles, dále na Mound, odtud dolů do Nového Města, kolem Národní galerie až na Princes Street.

Rozhlédl jsem se po široké dlážděné ulici, jestli někde nezahlednu známé tváře. Nečekal jsem, že někoho uvidím. U West Bow bývalo vždycky dost těch, které jsem poslal za mříže i těch, kdo pomohli mně. Předpokládal jsem ale, že se za těch sedm let nejspíš všichni z města odstěhovali. Posunul jsem si klobouk hlouběji do čela a vydal se za ní.

Šel jsem rázným krokem, protože při sledování ostatních není vhodné se plížit a vůbec nějakým způsobem vyčnívat. Je zásadní být nenápadný a vlastně neviditelný. V tomto ohledu jsem vždy vynikal. Změnil jsem si vzhled; nechal jsem si zkrátit vlasy, místo vousů jsem nyní měl hladce oholenou tvář a nosil tmavý oblek šitý na míru jako muž s jistým postavením. Nepřestávej být ve střehu a nikdy se neotáčeš, to byl klíč k neviditelnosti. A přesně to jsem ke své práci potřeboval. Přestože jsem byl přesvědčený, že já jsem tady jako lovec, nezapomínal jsem ani na to, že pokud někdo zjistí, že jsem zpět, mohu se velmi snadno sám stát loveným. Byl jsem s pátráním teprve na začátku, ovšem pokud bych byl odhalen, stal bych se kořistí někoho jiného a ten by se mnou nepochybně neměl dobré úmysly.

Mohlo se to zdát značně obtížné někoho sledovat a zároveň být obezřetný a neustále hlídat, zde někdo nesleduje mě. Pro mě to však bylo zcela přirozené. Teprve když jsem se k *ní* přiblížil, začal jsem se víc soustředit na to, co mám před sebou. Její pohyb nepostrádal ladnost a přirozenou eleganci přitahující

pohledy dalších mužů. Kráčela svižně a nezdálo se, že má naspěch. Rychlé, jisté kroky ani v nejmenším neodpovídaly tomu, jak se každé ráno nervózně rozhlížela po ulici ze dveří domu, kde bydlela. Právě toto byl jeden z mnoha rozporů, které mě na ní zaujaly. Pokud to byla opravdu žena, po níž jsem pátral, pak styl její chůze nebyl zase tak důležitý.

„Víš moc dobře, že je to ona,“ zamumlal jsem si pod vousy, když jsem čekal, až přejde na druhou stranu Princes Street. Provoz byl dnes překvapivě slabý. Zastavil jsem se a chvíli otálel, což jsem dělal jen zřídkakdy. Musel jsem si připustit, že jsem v jejím případě neustále oddaloval konečné rozhodnutí. Chtěl jsem se o ní dozvědět co nejvíc. Stále jsem si opakoval, že potřebuju jasný důkaz. V hloubi duše jsem ale *věděl*, že je to ona. Poslední fotografie, co jsem měl k dispozici, byla sice stará zhruba pět let, ale ta vyčerpaná žena s tmavými kruhy pod očima hledící do objektivu, byla bez pochyb toutéž ženou, která nyní kráčela v opraném modrém plášti pár metrů přede mnou po Hannover Street.

Dále tu bylo jméno, které si zvolila... to byla až příliš velká náhoda. A rovněž adresa jejího bydliště. Věděl jsem, že je ve svém oboru žádaná, měl jsem i přibližnou představu, kolik si vydělá, a tudíž mi bylo jasné, že by si mohla dovolit byt v lepší čtvrti. V místě, kde se sousedé navzájem znají a jeden o druhém toho spoustu ví. V Grassmarketu se lidé naopak nikdy na nic neptali, cíleně se o sebe nezajímali, nevyzvídali a já nepochyboval, že právě to byl důvod, proč si vybrala bydlení právě tam.

Marianna Littleová, nyní Marianna Crawfordová, měla přesto nárok na ještě úplně jiné jméno. A na jiný život zcela odlišný od toho, jaký teď vedla coby

chůva nebo guvernantka, jejíž služby nabízela movitým zákazníkům jedna místní agentura. Marianna byla momentálně zaměstnaná v domácnosti významného obchodníka, kde se starala o děti, zatímco jeho manželka očekávala pátý přírůstek do rodiny. Zatím neměla ponětí, co dalšího si pro ni osud nachystal, a to mi začínalo dělat starosti. To, že přežila a protrpěla posledních několik let, a navíc si při tom dokázala zachovat zdravý rozum, byl v podstatě zázrak. Nejsm si jistý, zda bych to na jejím místě dokázal já.

A právě nyní, když už si nejspíš myslela, že má po tolika letech konečně klid, jsem se měl objevit já a celou záležitost znovu rozvířit. Měl jsem být poslem výjimečně dobrých zpráv, to jistě, jenže jsem na druhou stranu chápal, jak jí to převrátí svět vzhůru nohama a nová situace pro ni bude nesmírně složitá. Neměl jsem zatím jasno v tom, jak jí to celé oznámit, a už vůbec jsem netušil, jak to přijme. Byl jsem pro ni naprosto cizí člověk, nemohl jsem k ní prostě jen tak bez ohlášení přijít a spustit, co jsem měl na srdci. Naštěstí jsem měl rozkaz zatím mlčet. A snad poprvé v životě jsem byl rád, že ho mohu poslechnout.

Schoval jsem se za pivovarský vůz plně naložený dřevěnými sudy a znovu se vydal za ní. Nové Město jsem neměl rád, tady mi hrozilo podstatně větší nebezpečí. Bydleli tam významní lidé z celého Edinburghu, a mnozí z nich patřili do seznamu osob, kterým jsem se chtěl ve městě za každou cenu vyhnout. Vsadil bych se, že právě někdo z nich měl před lety zájem na mém umlčení a byl v podstatě zodpovědný za můj útěk. Nemohl jsem se však vzpamatovat z údivu, jak moc se za ty roky, co jsem tu nebyl, čtvrt rozrostla. Vznikly zde nové budovy ve tvaru půlměsíce, kruhová náměstí s vlastními zahradami, impozantní

měšťanské domy a terasy táhnoucí se na jedné straně až ke Coates a ke Stockbridge na té druhé. Kdo si všechny ty honosné domy kupoval na pozemcích, kde by si ještě před pár lety nikoho z vyšší vrstvy ani ve snu nenapadlo postavit dům k trvalému bydlení? Už jsem si nepamatoval, kdo kde žije, a tak se mi srdce rozbušilo o něco rychleji pokaždé, jakmile jsem se přiblížil k těm širokým dlážděným ulicím. Přes den byli mnozí z obyvatel většinou v práci, ale ne všichni. Snažil jsem se uklidnit. Vypadal jsem přece jinak. Působil jsem sebejistě. To musí stačit, říkal jsem si v duchu a snažil se nepřijemné myšlenky vytěsnit.

Dorazil jsem na roh Queen Street právě ve chvíli, kdy objekt mého sledování vystoupal po schodech k domovním dveřím. Použila hlavní vchod, nikoli ten zadní pro služebnictvo ve dvoře, a dnes trvalo o něco déle, než jí někdo otevřel. Naskytl se mi tak další příležitost si ji pořádně prohlédnout. A nebylo to úplně příjemné zjištění. Byla nezvykle vysoká, pravděpodobně by se mi dívala přímo do očí, což se mi u žen zase tak často nestávalo, protože měřím více než sto osmdesát centimetrů.

Byla nesmírně hubená. Usoudil jsem, že to nebude kvůli nedostatku peněz, ale spíš ji sužovala nechut k jídlu. Od doby, kdy byla pořizena ta poslední fotografie, kterou jsem měl k dispozici, přesto určitě přibrala několik potřebných kil. Vlasy měla tmavé v odstínu kaštanové barvy a přirozeně vlnité. V obličeji se rýsovaly vysoko posazené lícní kosti. Nos, který nebyl ani trochu roztomilý, by možná někdo mohl nazvat ostrým. Měla vystouplou bradu a velké, daleko od sebe posazené oči, jejichž barvu nebylo snadné určit. V jistém světle byly světlounce oříškové, v jiném zelené. Kočičí. Tak je popsal jeden z jejích

samozvaných pečovatelů. Ten konkrétní muž urputně trval na tom, že její oči jsou u ní tím nejvýraznějším rysem hned po její výšce.

„Jinak je docela obyčejná, v davu ji snadno přehlédnete,“ prozradil mi tehdy s despektem, když mi předával fotografii z úředních záznamů. Ale i na tom snímku, prvním, na němž jsem ji spatřil a na němž měla napjatý výraz v obličeji, napůl vzdorující, napůl vystrašený, mě ta žena zaujala. Na fotografiích pořázených později byl ten vzdor již méně patrný. Jistě se ho snažili zlomit všemi možnými způsoby. Jenže se jim to nepodařilo. Navzdory všemu, čím si prošla, všem útrapám, co jí provedli a jakými krutými jmény ji nazývali, dokázala utéct, a teď byla tady a budovala si vlastní život.

Nebyla na tom stejně jako já? I mě nespravedlivě očerňovali. Také mě nazývali jmény, která mě mohla zničit stejně jako ji. Byli jsme oba na jedné lodi, oba přeživší. Věděl jsem, že bych se neměl snažit najít nic, co bychom mohli mít my dva společného. Neměl bych ji obdivovat, soucítit s ní, nebo dokonce připustit, že mě přitahuje. I když na tom jsem ještě neshledával nic vyloženě špatného, to bylo ještě v pořádku. Ale hledat mezi námi možné propojení, to bylo něco jiného.

Držet si za každou cenu odstup, nezapojovat se, nepřidávat se na ničí stranu... to byly základní zásady mé profese. Pravda, často se hodně spoléhám na instinkty, pochopitelně, ale všechno podepírám fakty, logikou, jasnými důkazy. Obvykle si nedovoluji cítit něco víc než lítost, nebo spíš podezření. Ale tahle žena... bože, pořád se k tomu vracím, mě zkrátka přitahovala. Měl jsem pocit, že jsme si hluboce podobní, že mezi námi existuje jakási spřízněnost.

A to bylo velmi nebezpečné, protože něco takového by mohlo ovlivnit můj úsudek. Rozhodl jsem se tedy, že nejlepší bude si toho, do dnešního dne mně neznámého pocitu, nevšímat.

Dveře měšťanského domu přišel otevřít sluha. Vešla dovnitř, aniž by se ohlédla. Nad hlavou se mi začala neochotně protrhávat šedá obloha a tu a tam se objevil kousek modré. Bylo jí však pouze tolik, že by se z něj podle rčení daly ušít námořnické kalhoty.

Sledoval jsem ji už téměř týden a každý den bez výjimky vodila děti hrát si do soukromých zahrad na Queen Street. Nebylo neobvyklé, že tam s nimi zůstávala většinu dne. Já jsem raději nechodil přímo do zahrady, zůstával jsem venku a držel se mimo dohled, ale tentokrát jsem změnil názor. Rozhodl jsem se použít klíč, který jsem získal, a nestálo mě to málo, abych se dostal dovnitř. Usadil jsem se na lavičku v nejvzdálenějším rohu, otevřel noviny a čekal.

TŘETÍ KAPITOLA

Marianna

Edinburgh – čtvrtek 2. srpna 1877

Všimla jsem si ho hned, jakmile jsem vstoupila do zahrad se svými současnými svěřenci. Zahrady na Queen Street jsou soukromé, jen pro zdejší obyvatele, a nepatří výhradně Oliphantovým, kteří mě zaměstnávali. Přesto jsme je my, dětské sestry, chůvy a guvernanky, často mívaly samy pro sebe. A když bylo počasí takové, jakému se tady říká „*driech*“, tedy vlhké, šedivé a nevlídné, bývala jsem často jediná, kdo se odvážil ven. Moji čtyři svěřenci první den protestovali, když jsem trvala na tom, že půjdem ven, přestože hrozil déšť, ale brzy si hraní venku oblíbili. Zjistili totiž, že venku mohou křičet, výskat a pobíhat, jak se jim zachce, aniž by museli být potichu, aby nerušili maminku, která byla těsně před porodem.

„Je to jen muž, který si přišel přečíst v klidu noviny,“ říkala jsem si. Necítila jsem z něj žádnou hrozbu. Právě naopak. Co mě zaujalo, bylo to zvláštní první tušení, že je to muž, jemuž se dá věřit, a to je nesmírně vzácný, ba přímo jedinečný pocit, pokud jde o muže. Ne, ne zcela jedinečný. Jednou jsem již

v životě důvěřovala a nehodlala jsem tu chybu opakovat.

Sledovala jsem ho koutkem oka, zatímco jsme si s dětmi začali hrát. Přestože se to snažil dobře skrývat, neušlo mi, že i on mě pozoruje. Vždycky jsem byla citlivá na ostatní, na jejich nálady, myšlenky. Nemyslím tím obyčejnou empatii, bylo to něco víc. Nazvala bych to talentem, nebo možná i darem. Sama pro sebe jsem to vnímala jako kolečko, kterým se regulují plynové lampy nebo petrolejky. Vždycky trochu svítí, tlumeně, jen tolik, kolik potřebuju, abych viděla. V případě, že se neděje nic zvláštního, plamen zůstává slabý. Ale pokud se objeví něco, kdy je třeba více světla, nebo pokud někdo prožívá silnou emoci, rozsvítí se jasněji a já mohu podstatně lépe zaostřit.

Je to jako ten mikroskop v dětském pokoji. Ano, to je lepší přirovnání. Mikroskop byl darem pro pana Oliphanta od slavného doktora Simpsona, který bydlel vedle v čísle padesát dva. Pan Oliphant neměl o vědu zájem, tak ho věnoval Ronniemu, svému nejstaršímu synovi, jehož ta věc ovšem rovněž nezaujala. Jenže jeho sestru Lizzie ano a právě ona mi ukázala, jak se do mikroskopu dívat. Předmět na podložním sklíčku je nejdříve rozmazaný, ale jakmile člověk otočí kolečkem, obraz začne být jasnější. A čím víc otáčíte, tím více drobných podrobností se objeví.

Bohužel, já svůj pomyslný regulátor ovládat neumím, nastavuje se za všech okolností sám. Mnohokrát jsem si přála mít možnost ho vypnout, protože mi ukázal věci, které bych raději vědět nechtěla a už nikdy je nevymažu z paměti. Naučila jsem se s tím žít, ale zároveň jsem se naučila svůj dar skrývat. Dokázal mi totiž ušetřit tvrdé lekce, na které do smrti nezapomenu.

Krátce po našem příchodu do zahrad se k nám přidala paní Aitkenová, guvernankta z čísla čtyřicet dva, a já se díky tomu začala soustředit především na děti. Paní Aitkenová vždy ráda přenechává péči o její svěřence mně, zatímco sama sedí na lavičce a představuje si, jak sedí u krbu na venkově, s kočkou na klíně a společníkem v křesle naproti. Dělá jí to tak obrovskou radost, že mi nevadí starat se o všechny děti dohromady, protože si spolu takto mnohem lépe vyhrají.

Byl to Ronnie, kdo s nevídaným zápalem přehodil míčem hlavu své sestry Maureen a ten s mohutným žuchnutím dopadl na trávu přímo pod nohy muže na lavičce. Maureen začala bratra hlasitě kárat a Lizzie se k němu rychle rozeběhla. Bez váhání jsem běžela za ní. Muž míč obratně zachytil předtím, než se stačil odkutálet do křoví za lavičkou a přitiskl si ho na hrudník.

„Omlouvám se vám,“ pronesla jsem mírným hlasem. „Obávám se, že jsme vás vyrušili ze čtení.“

Zamrkal, dlouze se na mě zadíval a v té chvíli měla jsem dojem, že se mnou snad ani nechtěl promluvit. Vzápětí se cosi v jeho výrazu změnilo, a mně se zdálo, že o rozhovor naopak stojí.

„Tady ho máš, malinká,“ pronesl, podal míč Lizzie a mile se na ni usmál. Dívka mu úsměv oplatila a rozeběhla se s míčem zpět k ostatním.

„Děkuju,“ odvětila jsem, vědoma si toho, že bych měla jít za ní, ale zdráhala jsem se pohnout.

„Není zač. Jmenuji se Sutherland. Rory Sutherland.“

Má ruka instinktivně stiskla jeho pravici, kterou mi nabízel. Znejistěla jsem, protože se obvykle mužským dotekům vyhýbám. Navíc, když jsem s dětmi,

nenosím rukavice. Ty jeho byly z jemné, kvalitní kůže a byly očividně šité na míru, neboť mu dokonale obepínaly velké ruce. Dotek ve mně vyvolal zvláštní chvění. Příjemné, pokud něco takového ještě vůbec na světě existovalo. Místo, abych ruku rychle stáhla zpět, chtěla jsem sevřít jeho prsty. Ten podivný impulz mě úplně vyvedl z míry, takže jsem pořád stála na místě bez hnutí a držela ho za ruku.

On přerušil kontakt jako první. Stála jsem před ním celá zmatená. Neprozradila jsem mu, jak se jmenuji, neřekla jsem nic. A přesto jsem se nedokázala přimět otočit a odejít. Musela jsem se soustředit i na to, abych opět začala pravidelně dýchat. A přitom mě ani ve snu nenapadlo, že bych se ho třeba mohla bát.

„Je pěkné vidět ty maličké, jak si užívají hraní venku na čerstvém vzduchu,“ pronesl po chvíli ticha. „Ačkoliv na srpen je tu toho škaředého počasí možná až moc vzhledem k místním poměrům.“ Zdálo se, že i on má zájem v hovoru pokračovat.

Sepjala jsem ruce, abych je držela co nejdál a nebyla v pokušení dotknout se těch jeho. Poněkud opožděně jsem si uvědomila, že bych se měla mít na pozoru, i když jsem z něj stále necítila žádné nebezpečí. Jen... zvědavost? Ne, tohle bylo mnohem silnější než zvědavost.

„Jste z Edinburghu?“ zeptala jsem se.

„Pocházím z Glasgow, i když prý v sobě mám hodně skotského z Vysočiny na to, abych mohl vystupovat jako pravý Weegie.“

„Weegie?“ Vyvedl mě z míry. To slovo jsem nikdy předtím neslyšela. „Weegie?“

„Weegie,“ zopakoval. „To je přezdívka pro

obyvatele Glasgow. Ne vždy je to bráno jako lichotka.“ V jeho očích se objevil náznak úsměvu. Byly hnědé, lemované hustými řasami mnohem tmavšími, než byly jeho světlé vlasy.

Zdvihla jsem obočí a pokusila se trochu popustit uzdu své zvědavosti. „A jak by se tedy říkalo rodilému obyvateli Edinburghu? *Edinburžan*?“

Zasmál se. „Pravda je,“ odpověděl, „že pro rodáka z Edinburghu vlastně žádné takové označení neexistuje. Nemají totiž tu jedinečnou identitu jako my, Weegies, víte. Ve skutečnosti,“ dodal pan Sutherland tichým hlasem, jako kdyby napovídal na divadle, „jsou to méněcenní jedinci, i když to dobře skrývají za svou povýšenost a uhlazenost.“

Jeho úsměv byl v tu chvíli nesmírně nakažlivý, přestože obvykle bývám vůči podobným věcem zcela imunní. Připočtěme k tomu jeho měkký přízvuk a sama sobě jsem musela přiznat, že ten muž stojící přede mnou mě silně zaujal. Zneklidňoval mě a přitahoval. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že se mnou pohybuje nějaká zvláštní fyzická síla nebo... Bože, bylo přece nade vše jasné, co cítím, i když jsem to tehdy ještě nepoznala. „Toho jsem si nikdy nevšimla,“ odpověděla jsem přihloupě. Moje mysl byla zaměstnána fyzickými pocity a vlastní hlas mi v tu chvíli zněl naprosto cize. „Připadá mi, že jsou tu všichni docela přátelští.“

„*Aye*,“ souhlasil. Jeho přízvuk zesílil a oči i úsměv se ještě více rozšířily. Vypadal vážně hodně přitažlivě. „Ale to proto, že jste nikdy nebyla v Glasgow, že? Nevíte, o co přicházíte,“ dodal, když jsem zavrtěla hlavou. „Jak jste se sem vlastně dostala, smím-li se zeptat? Podle přízvuku bych tipoval, že pocházíte zdaleka. Cítím tam náznak Yorkshiru, nemám pravdu?“